

Predikan, Korskyrkan Borås den 17 september 2006, av Micael Nilsson

När ingen annan tror på dig

Predikotext: Joh 4:7-29

Hur ska du någonsin lära dig att tro på dig själv om ingen annan tror på dig? Hur ska den som aldrig möter bekräftelse kunna känna sig bekräftad? Jag läser i en informationskrift om ett visst läromedel framtaget för grundskolan: *"Vi växer när vi får respekt, och när vi tror på att vi klarar det som förväntas av oss..."* (Glenn Wigström)

Vi växer när vi blir bekräftade. Vi utvecklas när vi får ansvar. Vi mognar när vi står upp för vårt ansvar.

I Bibeln möter jag en Gud som tror på människor!

När Moses är en åldrad och bruten man kommer Gud till honom och ger honom uppdraget att gå till Egypten för att föra det judiska folket till frihet. Moses tror inte på sig själv, men Gud tror på Moses.

När Israel är ett slaget land under en fientlig armé kommer Gud till Gideon, som säger: *"Min ätt är den ringaste i Manasse, och själv är jag den yngste i min familj."*

Manasse stam var den minsta stammen i Israel. Alltså säger Gideon att han är den oansenligaste mannen i hela landet. Gud hälsar honom med orden: *"Herren är med dig, tappre krigare!"*

En dag möter Jesus en ung man. Han är lovande men osäkrad. Han har våldsamma humörsvängningar, pendlar ofta mellan hopp och förtvivlan. Jesus ger honom ett namn: Klippan. Petrus. Varje gång Simon tänkte på sitt nya namn fick han tänka om. Varje gång påmindes han om att Jesus trodde på honom. Och han blev med tiden just detta – en klippa. *"Vi växer när vi får respekt."*

Idag ska vi möta en kvinna. Hon har trovärdighetsproblem. Hon vill tro på Gud, men får inte sitt liv att harmoniera med den tron. Det verkar som hon är ensam. Det verkar som om ingen riktigt tror på henne. Men den här dagen ska hon möta någon som visar henne respekt, lyssnar intresserat på hennes tankar, säger att hon har något att ge – och som sedan låter henne ge det hon har.

Dagens predikan blir kanske lite annorlunda. Jag vill läsa innantill, en berättelse, vers för vers, för att då och då stanna upp och ge några korta kommentarer. Du tar emot det du tycker berör dig. Allt annat låter du passera obemärkt. Jag har tillbringat mycket tid med den under några dygn. Jag har gått till vila med bibeltexten. Jag har vaknat upp med samma text. Jag har suttit ner på min balkong med en kopp kaffe i ena handen och med Bibeln i den andra, promenerat omkring i höstsolen med texten i mina hörlurar. Varje gång har jag hört något nytt. Då och då har jag tyckt att Jesus har släppt kvinnan med blicken och sneglat mot mig. Låt oss se om du upplever detsamma.

En samarisk kvinna kom för att hämta vatten. Jesus sade till henne: "Ge mig något att dricka." Lärjungarna hade nämligen gått bort till staden för att köpa mat.

Det är svårt att tänka sig en mer odramatisk inledning på en så dramatisk berättelse. En kvinna, en dag under den brännande solen, vid en brunn. Och där sitter Jesus, som är trött efter vandringen. Trött och törstig.

Nu möts de, kvinnan och Jesus, sammanförda av törst.

Vid brunnen tänker jag på kyrkan. Jag tänker att kyrkan är en sådan plats. Vi som kom hit kom hit på olika sätt och från olika håll. Du kanske bars hit av dina föräldrar. Du kanske hit-

tade din väg till kyrkan längre fram i livet. Du kanske var glad när du kom. Du kanske var rädd. Du kanske var ledsen. Eller bara nyfiken. Runt brunnen samlas alla slags människor. Men de är alla förda dit av samma törst.

Samariskan sade: "Hur kan du, som är jude, be mig om vatten? Jag är ju en samarisk kvinna." (Judarna vill inte ha något med samarierna att göra).

– *Hur kan du som är jude be mig, en samarisk kvinna, om vatten?* Det är alltså vad hon ser. Hon ser en jude. Och hon tänker på motsättningarna mellan hennes folk och det judiska folket. Hade hon sett hur det verkligen var hade hon blivit än mer förundrad. Då hade den korrekta frågan istället blivit: - *Hur kan du som är Guds son be mig, en människa, en syndare, om någonting?*

För det är den verkliga frågan. Hur kan det komma sig att Gud vill ha med mig att göra? Jag har behövt ställa Jesus den frågan: - *Hur kommer det sig att du inte ger upp med mig? Du vet ju hur svag jag är. Du vet ju hur ofta jag faller. Du vet hur tafatta mina försök att tjäna dig är. Hur kan du som är Guds son be mig, en människa, en syndare, om någonting?*

Jesus svarade henne: "Om du visste vad Gud har att ge och vem det är som säger till dig: Ge mig något att dricka, då skulle du ha bett honom, och han skulle ha gett dig levande vatten."

Vi läser orden, men vi vet inte hur de lät. Hur tror du Jesus säger detta? Hans röst kunde ha varit förmanande. Hans röst kunde ha avslöjat ett leende.

Jag tror att hans röst är varm, men också fylld av längtan. Han vill att hon ska förstå. Han vill det så gärna.

Paulus skriver i 1 Tim 2:4 att Gud "...vill att alla människor skall räddas och komma till insikt om sanningen."

Kanske finns där också en smärta i rösten. Guds smärta för att världen inte förstår vem han är.

Kvinnan sade: "Herre, du har inget att hämta upp det med och brunnen är djup. Varifrån tar du då det levande vattnet? Skulle du vara större än vår fader Jakob som gav oss brunnen och själv drack ur den, liksom hans söner och hans boskap?"

Hon förstår inte riktigt. Hur skulle hon kunna det? Jesus kastar sig ju rakt ner i djupet, som en fallskärmshoppare från en klippa rakt ner i en norsk fjorddal. Från det allra vanligaste och vardagligaste rakt ner i vår djupaste längtan. Från törst efter vatten, en varm dag under solen, till törsten efter Gud.

Det tar ett tag innan hon förstår. Som när man varit i ett mörkt rum och plötsligt stiger ut i solljuset. Man blir bländad. Ögonen måste vänja sig. Det tar ett tag.

Det gör det för oss också. Vi förstår inte allt i den stund vi möter Jesus. Vi behöver lite tid.

Jesus svarade: "Den som dricker av det här vattnet blir törstig igen. Men den som dricker av det vatten jag ger honom blir aldrig mer törstig. Det vatten jag ger blir en källa i honom, med ett flöde som ger evigt liv."

Det är människans lott. Vi dricker, men blir törstiga igen. Vi äter, men blir hungriga igen. Vi köper, men vill snart ha nytt. Vi upplever, men vill snart ha mer.

"...*aldrig mer törstig.*" När han sagt det tänker jag på kvinnan jag mötte. Hon kallade sig sökare. Hon sökte här och där, åkte hit och dit, prövade ditt och datt. Hon sa att hon tyckte om att öppna dörrar. Fast hon verkade inte reflekterat över att det kanske är klokt att först ta reda på vad som finns bakom dörren innan man öppnar.

Så tänkte jag på min väg till tro. Jag var 13-14 år gammal när jag började förstå vem Jesus var och efter en tid bad om att få bli hans. Efter det har jag aldrig känt behov av att söka vidare. Jag har aldrig tänkt att det skulle vara intressant att få vara Buddhas lärjunge ett tag istället.

Jesus var nog. Han var det jag sökt fast jag inte visste det. Jag är fortfarande en sökare. Men det är honom jag söker. Jag försöker förstå vad han vill, vad han kan, vem han är, vad han gör. "...*aldrig mer törstig.*"

Kvinnan sade till honom: "Herre, ge mig det vattnet, så att jag aldrig blir törstig och behöver gå hit efter vatten."

Detta är de ord Gud längtat efter hela hennes liv. Gud såg henne födas. Gud log när hon upptäckte sina små händer och sina små fötter och tog emot hennes joller som lovsång. Gud hörde hennes första ord och såg hennes första steg. Gud såg henne när hon var en liten flicka och gladde sig när hon blev en ung dam. Gud sörjde när hon gick fel och sargade sig själv. Men alltid fanns han där. Detta var de ord han väntat på. – Ge mig ditt vatten.

Jesus sade: "Gå och hämta din man." Kvinnan svarade: "Jag har ingen man." Jesus sade: "Du har rätt när du säger att du inte har någon man. Fem män har du haft, och den du nu har är inte din man. Där talade du sanning."

Nu har hon bett sin bön. Först nu, när hon välkomnat Jesus in i sitt liv tar han upp detta känsliga. Det är ingen idé att tala om för den som inte vill ha Guds liv vad det kostar att få det. Men nu, först nu, när kvinnan vill ha det han har att ge finns det något att reda ut. Hennes liv är trassligt. Trasigt. Hon har haft fem män, och den hon har nu är inte hennes man. Så har hon försökt tillfredsställa sin törst. Genom relationer till olika män.

Varför ställer Jesus frågor om hennes man?

Gud ställer aldrig frågor för att han behöver få veta något av dig som han annars inte vet. Gud vet allt. Varför ställer då Gud frågor? Svaret ligger i dessa ord: "**Där talade du sanning.**" Gud ställer frågor för att ge dig tillfälle att få säga sanningen till honom. Om du flyr då, flyr du sanningen. Om du står möter den blir du sannare.

Kvinnan sade: "Herre, jag ser att du är en profet.

– Herre, jag ser... Men, det gör hon inte. Inte än. Hon börjar se, men än så länge har hon bara ledsyn. Hon ser att Jesus är en profet. Det är sant, fast långt ifrån hela sanningen. Men något stort har börjat ske. Och det under som nu äger rum i hennes inre är resultatet av två ting: Hon har bett en mycket viktig bön och hon har börjat talat sanning.

Våra fäder har tillbett Gud på det här berget, men ni säger att platsen där man skall tillbe honom finns i Jerusalem."

Nu, när hon förstått att Jesus är en profet, vill hon ställa frågor. Om du fick ställa vilken fråga du ville till en profet, vad skulle du då fråga? Kvinnan vill fråga om var man ska tillbe Gud. Är det en politisk fråga eller en religiös?

Vill hon ta upp ett samtal med en jude och VAR man ska tillbe, eller vill hon ta upp ett samtal med Gud om VARFÖR man ska tillbe?

Jesus svarade: "Tro mig, kvinna, den tid kommer då det varken är på det här berget eller i Jerusalem som ni skall tillbe Fadern. Ni tillber det som ni inte känner till. Vi tillber det vi känner till, eftersom frälsningen kommer från judarna. Men den tid kommer, ja, den är redan här, då alla sanna gudstillbedjare skall tillbe Fadern i ande och sanning. Ty så vill Fadern att man skall tillbe honom. Gud är ande, och de som tillber honom måste tillbe i ande och sanning."

Det verkar som om Jesus nästan inte bryr sig om VAR du ber. Det verkar betyda mycket lite om du står på tempelplatsen i Jerusalem eller på parkeringsplatsen vid Tempo. Huvudsaken är att ditt hjärta är inför Gud.

– *Ni tillber det som ni inte känner till.* Vilken skarp analys. Är det också analysen av kyrkans kris i vår tid?

Kvinnan sade: "Jag vet att Messias kommer" (alltså den Smorde) "och när han kommer skall han låta oss veta allt."

Hon vet att Messias kommer. Visste du det? Vet du att Messias kommer? Vet du att Jesus ska komma tillbaka?

Men nu måste vi trycka på pausknappen. Vi fryser bilden. Nu står hon där. Hon har just berättat för Jesus vad hon vet. Hon vet att Messias ska komma.

Kan du svara mig på detta: Varför verkar det vara så mycket lättare för oss att tro på det som en gång kommer att ske än att tro på det som är nu. Kvinnan vill tala om traditioner från igår och om framtidshoppet, men hon missar det viktigaste. Hon missar Guds närvaro nu. Och så kan vår tro bli teorier om gårdag och framtid, teologi och lära, utan att någonsin bli en levande närvaro i nuet.

Nu flyttar vi blicken till Jesus. Han ser på henne. Vad ser du i hans ögon? Jag ser värme. Han respekterar henne. Och han är inte färdig med henne än.

Därför låter vi berättelsen fortsätta.

Jesus sade till henne: "Det är jag, den som talar till dig."

Kan du föreställa dig detta? Som att bara gå runt hörnet en vanlig dag mitt i livet, upptagen av sina egna tankar, och plötsligt stå ansikte mot ansikte med Gud. Tänk att så oväntat inse det oerhörda: Gud är här och nu, närvarande i våra pågående liv. – *Det är jag, den som talar till dig.*

I detsamma kom lärjungarna. De blev förvånade över att han talade med en kvinna, men ingen frågade vad han ville henne eller varför han talade med henne.

Tyvärr måste vi ibland lära oss förstå skillnaden mellan Jesus och kyrkan. Jesus är fylld av nåd och sanning. Lärjungarna är bara människor.

– *Ingen frågade vad han ville henne.* Lärjungar som inte frågar sig vad Jesus vill med människor har mycket kvar att lära. Så, om du är en lärjunge: - Börja fråga vad Gud vill med de människor du har omkring dig. Den frågan kommer att förändra mycket. Kanske också dig.

Kvinnan lät sin vattenkruka stå och gick bort till staden och sade till folket där: "Kom så får ni se en man som har sagt mig allt som jag har gjort. Kan han vara Messias?"

– *Kan han vara Messias?* Är det en fråga eller en bekännelse? Ibland får det vara både ock. Gud kräver inget annat än din uppriktighet. Gud avkräver inga bekännelser av dig som inte har täckning i din egen övertygelse.

Men visst är det en bekännelse. En försiktig bekännelse. Som att hon måste smaka på orden. De nya orden. Den nya upptäckten. Den största i hennes liv

Avslutning

"Det är jag, den som talar till dig." Gud är närvarande. Och han talar till dig. Kanske har du fått tankarom ditt eget liv, som om Jesus sneglade mot dig när han talade med kvinnan. Kanske säger han nu: "Det är jag, den som talar till dig." Om du vill kan du försöka föreställa dig att Jesus nu kommer till dig, sitter ner vid din brunnskant, lyssnar till dina frågor, gläds åt dina upptäckter, förmanar och uppmuntrar.

Du ser det i hans ögon och du hör det i hans röst. Jesus tror på dig. Jesus respekterar dig. När du ser det börjar du växa. Du vågar växa, för att han tror på dig. Hans bekräftelse är den jordmån i vilken du växer.

Om du vill kan du be om det han har att ge dig.

Om du vill kan du tala sanning med honom.